

נאום וימן

פיוט צבאי

סיכור

מרוסית: פידור מקרוב

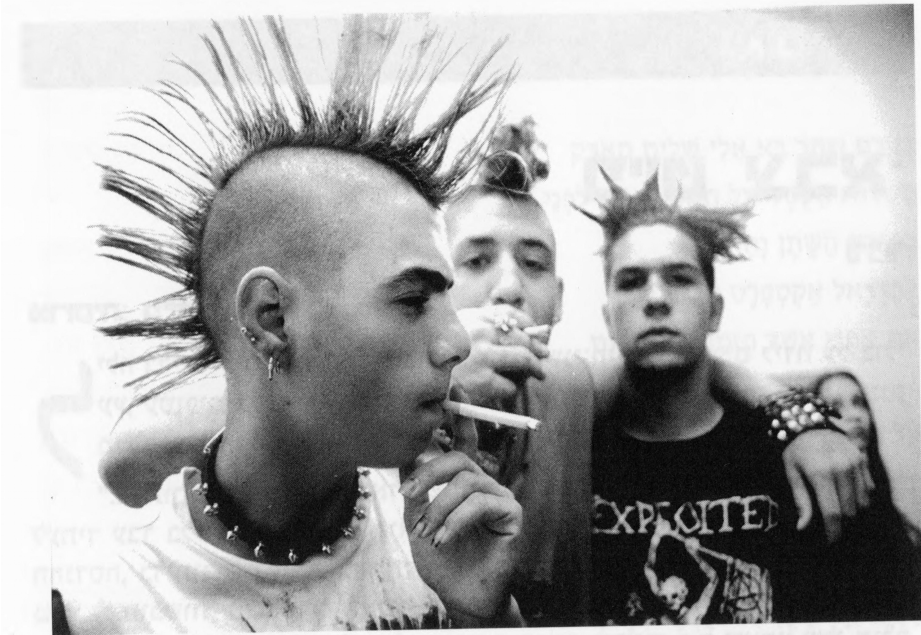
לילה בלי ירח, מדורה דולקת באש נמוכה, שני חיילים יושבים לידה על בולי עץ, עטופים בשמיכות. הראשון, מנומנם, מביט באש בשתיקה. השני מזנק מדי פעם ממקומו, מוסיף קרשים למדורה, הופך גחלים ומספר:

"...מתוך שלוש שנים, בליאד¹ שמונה חודשים הייתי בבית - לא רע?! חותני לעתיד עבד בלשכת הגיוס, אז הוא סידר לי קומבינה 70 קילומטר מהעיר, בחיל ההנדסה, בריתוכים בליאד. בהתחלה הייתי מקובע שם לגמרי, תקוע בליאד, לא נתנו לי חופשות, אז אמרתי לאשתי כשהיא באה לבקר אותי - לא היינו נשואים עדיין - אמרתי לה: תארגני לי, בליאד, איזה מברק, תכתבי שם שאמא שלי חולה או משהו; זהו, עשו לי מברק ובאתי איתו למפקד, סרן באשין קראו למ"פ הבן-זונה הזה, אמרתי, הנה, קיבלתי מברק, אמא שלי חולה. אל תזיין את השכל, עושה לי ת'שמע, אמרתי, אני אין לי טענות, אבל אמא שלי, בליאד, חולה. שיהיה, אמר.

נתן לי חופשה של יום אחד, השמוק! אבל נפלתי בגלל אשתי, היא כתבה לי מכתב שהכול סודר, המברק נשלח, 'אל תדאג, אמא בריאה ומחכה לך, קנינו עוגה וזה'. המפקדים קראו, כמובן, אצלם זה בלי חוכמות² בליאד, מכתבים זה עוד מילא, הם קראו שם אפילו רומנים, המשועממים האלה... הקיצור איך שהגעת, בליאד, ריכזו את כל הפלוגה, המפקד מתהלך לפנינו עם ידיים מאחורי הגב, פשיסט מזדיין, ועושה: 'לכל תחת של יהודי תחמן יש ברז רוסי עם הברגה! החייל נודלמן! שני צעדים קדימה!' הפלוגה נקרעת מצחוק, 'יופי, תפסו את היהודי בביצים!' 'אתה, בליאד, תעבוד כל היום במערבל - זה היה המקום הכי מגעיל - אחר-כך תלך לנקות את השירותים, וככה כל השבוע, עד שכל העוגה תצא לך מהתחת, ובסוף השבוע תיכנס לכלא.' כל הפלוגה נקרעת, בני-זונות! טוב, מה יכולתי לעשות, ניקיתי, אבל גם שלחתי עם מישהו מכתב לחמותי על עניין ה'תחת היהודי' וכל זה, והיא בליאד, היתה קומוניסטית כזאת, בליאד, מזכירת הוועד

¹ בליאד (רוסית) - זונה. בסלנג משמשת כמילת קישור אוניברסלית.

² מופיע בעברית במקור.

נערים 1997, צילום: אייל לנדסמן

במפעל, ישרה כמו מקל, בליאד - בהתחלה אפילו לא הסכימה שניסע לישראל, בקושי שכנענו אותה... אז היא הגיעה בכבודה ובעצמה, היינו במסדר בדיוק, הולכת, בליאד, פצצה של אשה וגם חמודה כזאת, הרס"ר התחיל להשתעל, מי זאת, בליאד? היא ישר אליו: 'איפה המפקד שלכם?' 'בבית', הרס"ר אמר, 'חולה בליאד, יש לו חום'. הלכה לבאשין, אחרי שעתיים חזרה. 'נוליק, הכול טיפ-טופ, מעכשיו אתה, בליאד, תיסע הביתה כמו כולם'.

אחר-כך באשין, בליאד, היה מסתתר ממני חודשיים, ואני יצאתי הביתה בכל חג, בליאד, ואפילו בליאד בשבת. וכשהתחתנתי, בכלל בליאד הייתי בחופש חודש. באתי לבאשין, אמרתי: 'חבר מפקד, אני רוצה להתחתן'. 'דיברת על זה עם הסמג"ד? אז לך תגיד לו'. היה לנו סמג"ד טופורקוב, רב-סרן, דווקא גבר בסדר, אחר-כך הוא מת וריתכתי לו את הגדר של הקבר...

אז באתי אליו, אמרתי: 'כך וכך, אני רוצה להתחתן'. 'למ"פ אמרת? אין בעיה? אז תתחתן, כוס אמכ'. עד שזה ועד שזה, יצא שבועיים חופש, אחר-כך הוצאתי שבוע של ימי מחלה, ביחד - כמעט חודש...

יום אחד באשין מושך אותי הצידה: 'תגיד, מגפי נשים אתה יכול להשיג?' יאללה, קטן עלינו, בין אם אשיג ובין אם לא, העיקר שאקפוץ הביתה. הגעתי, אמרתי לאמא שלי: 'תשמעי, אני צריך מגפיים'. אצלנו בעיר היה שוק שחור ברמה, יכולת להשיג שם כל דבר. אמא הלכה, שילמה הרבה, אבל חזרה עם מגפיים, הבאתי אותם לבאשין. איך היה מבסוט, הבן-זונה!

אחרי כמה זמן קרא לי עוד פעם: 'בלונים לסיפולוקס אתה יכול להשיג?' יצאו אז הבלונים האלה ממתכת, אמרתי: 'כוס אוחתך, אשיג לך'. הקיצור, הפכתי להיות הספק שלהם. פעם הזמין אותי טופורקוב עצמו. אומר: 'שמעתי שאתה יודע להשיג דברים. אתה יכול להשיג מעיל פרווה בשביל אשתי?' אז בדיוק התחילו לבוא משלוחים מישראל, היו שם מעילים כאלה, מפרווה מלאכותית, בליאד, רכים כאלה, אז הבאתי לו אחד, לאשתו כלומר, היא ישר שמה אותו, נראית בליאד כמו שרמוטה רטובה, וטופורקוב עושה לי: 'אולי תשתה איתנו כוסית קוניאק?' מה, אני אגיד לו לא? בקיצור, הייתי יוצא הביתה בכל זמן שארצה. אחר-כך בכלל העבירו אותי לעיר. בנינו שם בית לקצינים. ממש לידנו, עשר דקות הליכה. אז בכלל ישנתי בבית..."

***

נשמע טרטור קרוב של מכונת-ירייה, יריות קצובות, נביחות כלבים, ושוב שקט, רק הכלבים המשיכו לנבוח. ועוד ירייה. החייל הדברן ניגש אל הגדר. השלג הממוסמס ליד הגדר התכסה בקרח במשך הלילה. אי-שם הרחק למטה זהרו האורות של ביירות, כמו עוגת יומולדת עם מיליון נרות. שוב נשמעו יריות, קרוב ממש. החייל חזר למדורה.

"מרעישים, הזונות. לכו לישון..."

חילופי הירי נמשכים עוד כחצי שעה ולפתע נפסקים. החייל מפליג בסיפורו.

"...נורא אהבתי לרקוד, וגם להתנשק. היינו נאספים בקובילאנסקאיה והולכים לריקודים במועדון הטקסטיל או בבית-ספר של מישהו. התחלתי פעם עם נקבה בת עשרים וארבע, סטודנטית באוניברסיטה. היא לימדה אותי להתנשק - היתה מתה על נשיקה צרפתית. התנשקנו שבוע, ואז היא קנתה לי כרטיס לתיאטרון ואמרה 'ביי-ביי, ילדון!' הליקוקים שלי בשבילה זה סתם, היא היתה צריכה זין, אבל אני מה ידעתי, הייתי ילד קטן, שנה תשיעית בבית-ספר. אבל איזו נקבה! היו לה מלונים כאלה. איך שהייתי נוגע בהם, ישר הייתי שופך!

בקיצור, הרגשתי שהגיע הזמן בליאד לגמור עם הבתולין. הלכנו פעם ברחוב, אני ועוד שני חברה, עברנו ליד איזה בית וראינו שלוש שרמוטות בחלון, במין חצי מרתף כזה, הן שכבו שם עם מכנסיים, אז זה בדיוק נכנס לאופנה, שרמוטות עם שיער ארוך, שתי שחורות ואחת לבנה. זרקנו זר זרדים בוערים בחלון בשביל לגרש אותן החוצה, אחר-כך הלכנו ביחד לטיול. התמזמזנו על ספסל, אני הייתי עם אחת ששיחקה אותה כל הזמן, עשתה את עצמה ילדה טובה, והיא שרמוטה מטורללת. למחרת נסענו לעיר, היא הוציאה את הכלי שלי, הביאה ביד, שפכתי על עיתון שהיה שם, היא ישבה, הסתכלה, בליאד. יצאנו במשך שבוע, היא אפילו באה אלי לבית-ספר - מה זה התביישתי, במיוחד להסתובב איתה בעיר, היא בת 28 בערך, אני - בן 16, עם כל האיפור הזה בעיניים, ישר רואים שהיא שרמוטה.

חתונה, עכו 1995, צילום: אייל לנדסמן

בקיצור, אמרתי לה, די עם הבלבול ביצים הזה, הזין שלי מתפוצץ, קדימה, תראי לי איך עושים את זה. היא נשכבה, הכלבה, היה שם ספסל צר כזה, נשכבה עליו, פתחה את הרגליים, ואני בליאד לא מצליח, פעם גבוה מדי, פעם נמוך מדי, בקיצור שעה עד שנכנסתי לשם - כוס בגודל של שני אגרופים, אני מיטלטל שם בין הקירות... היה מגעיל לאללה, וכבר לא רציתי. אבל המשכתי לבוא. חצי שנה הזדיינו. היא היתה מוזרה, אתה נוגע בה והיא רועדת, פחד מוות. אבל זה שטויות, אני אחרי הצבא תפסתי תאוצה, כבר הייתי נשוי ועבדתי בגורגז³.

החבר'ה אמרו לי, מי שעובד בגורגז מזיין על ימין ועל שמאל. בהתחלה לא ידעתי מה לעשות, אתה בא לתקן את הגז, הנקבה דוחפת לך שלושה רובלים וישר מתחילה איתך. אבל אחרי זה נהייתי חצוף, שלא להאמין! לפני שיצאתי לשטח, בדקתי ברשימה מי נשואה ומי לא, מה שנקרא מצב משפחתי, אחר-כך נכנס לבית, מתקן את הגז, היא נותנת לי שלישייה: 'רוצה לשתות משהו?' אני בלי להגיד מילה תופס אותה בציצי, צ'יק-צ'אק שולף אותו ונותן לה ביד - זה החבר'ה לימדו אותי, תרגיל מאה אחוז: ברגע שהיא מרגישה את זה - זהו, בליאד. פעם תפסתי אחת ככה, היא אומרת: אני לא יכולה, אני במחזור חשבתי איזה מזל יש לי אני,

³גורגז (רוסית) - מינהל הגז העירוני.

אבל בסדר, הוצאתי לה את הציצים, דחפתי אותו ביניהם והבאתי אותה בשפשופים, על הצוואר השפרצתי לה.

בקיצור, היה לי חיים פיצוץ, משכורת שמקבלים במכרות ונקבות חדשות כל יום. ולא רק רווקות, כל מיני. אחר-כך כבר נהייתי כזה אלוף, שיכולתי גם ליד הילדים, גם כשהבעל כמעט בחדר השני. הרוב היה אוקראיניות, נשים חמות שאתה לא מאמין! פעם אני בא, הבעל בבית, אז היא תפסה אותי באמבטיה, מסובבת אלי את התחת. טאק, תפסתי אותה! 'חכה', אומרת, 'בעלי תכף הולך לעבודה'. ארבעה מספרים עשיתי לה, לקחתי את השלישייה שלי ויאללה. אפילו עם יהודייה נשואה זה קרה. אחרי כמה חודשים נכנסתי, והיא בהריון, 'אסור', אומרת לי. 'זובי', אמרתי, 'באתי עם כוונות, אביא לך בתחת'. יצא יופי של מספר.

עם אחת המשכתי הרבה זמן, שמתי עליה עין כשהחלפתי בלון, נקבה עסיסית, בת שלושים בערך, אני הייתי בן עשרים ושתיים. ראיתי להבות מתחת לכירה. אמרתי: 'תקלה, צריך לתקן'. 'בסדר', אמרה, 'תתקן'. 'חמש-עשרה רובל'. 'תתקן', 'מה לעשות'. תיקנתי, היא דוחפת לי עוד שלישייה. לקחתי את השטר ותפסתי לה בתחת. 'לא, לא כאן', היא אומרת, 'זיונים זה לא בבית'. נפגשנו בדירה, חברה הביאה לה את המפתח, התארגנו על אוכל, קתלי חזיר - בעלה עבד במפעל בשר. הבאנו וודקה, אכלנו וקפצנו למיטה. בוא הנה, בחיים לא פגשתי אשה כזאת רעבה! עד שלא מצצה ממני את כל המיץ, לא עזבה! 'אל תזוז', אומרת, 'אני אסתדר לבד'. ליקקה אותי מלמטה עד למעלה, זאת היתה הפעם הראשונה שלי, דחפתי לה בגרון ושפכתי, היא השתעלה, נחנקה כמעט, אפילו נבהלתי. אמרתי, אולי לא טוב ככה, אבל איפה, איך שהייתי גומר, ישר מוצצת ומלקקת עד שהיה נעמד לי. חמישה מספרים הייתי עושה איתה. זה לא כמו עם אשתי. לאשה אתה יכול לעשות בקושי שניים, וגם לזה צריך להתאמץ...

ווי, איזה חיים היו! מסעדות, קולנוע, עניינים, לא כמו פה. פה אפילו שאני קונה בגד אין לי מזה שום שמחה. כבר שנה לא קניתי לעצמי כלום, ושם אתה משיג איזה ג'ינס ואתה מאושר חודש, משיג חולצה מחו"ל ואתה שבוע בעננים. אחר-כך התחיל הקטע עם פולין, הפכנו להיות עיר טרנזיט, הפולנים נסעו דרכנו לרומניה ולהונגריה ובחזרה, צו פאן חצה⁴ בליאד, הבאנו להם זהובים, הם הביאו לנו בגדים, התחילו להתגלגל לי סכומים בידיים, כמעט קניתי אוטו. סיכמתי עם אחד על 'זאפורוז'ץ' בארבע אלף מאתיים, אבל היה לי רק ארבע אלף והוא לא הסכים. מזל שלא, אחרי שבועיים קיבלנו אישור יציאה, מה הייתי עושה אז עם אוטו? אבל ככה, אוטו, זה סידור מעולה, אתה יכול לנסוע לדוג, יהיה לך מלא נקבות. כשיש אוטו אין בכלל בעיה. התחלתי עם אחת במסעדה, איזו נקבה, איזה

⁴צו פאן חצה (פולנית) – מה שהאדון רוצה.

זוג מלווים! 'יש לך אוטו?' שואלת. אני אומר: 'אין'. 'אין אז אין', אומרת. 'אני רוצה רק עם אוטו'. אהבה לנסוע באוטו, בליאד..."

***

יבבות כלבים. קרש לח שהוסף למדורה פצפץ, העלה עשן והתיז גיצים.

"...זוּתִי? אִתָּה מִשְׁכְּתִי עַד הַנְּסִיעָה. הַתְּחִילָה לַתֵּת לִי מִתְּנוּת - וּמָה אֲנִי אַעֲשֶׂה אִיתָּךְ? אֲנִי הָרִי לֹא יִכּוֹל לְהֵבִיא אוֹתָן הַבֵּיתָה. מִזֵּל שֶׁהִיְתָה לִי עֲבוּדָה שְׁכַל הַזְּמַן צָרִיךְ לְשַׁמֵּן מִיִּשְׁהוּ, אִזְ נִמְצָא לְהֵן שִׁימוּשׁ; אַחֲרֵי זֶה הִיא הַתְּחִילָה לַעֲשׂוֹת לִי צְרוּת, לְלַכְךָ עַל אֲשֵׁתִי. בְּקִיצוֹר, רִצְתָה, בְּלִיאַד, לְהָרוּס לִי אֶת הַמִּשְׁפָּחָה, כִּךְ שֶׁנֶּאֱלָצְתִּי לְגַמּוֹר אִתָּה. כֹּל הַזְּמַן רִצְתָה לְנִסּוּעַ אִתִּי לְדִיג. אֲבָל לְדִיג אֲנִי תַמִּיד נוֹסֵעַ לְבַד. יוֹשֵׁב לִי מִהַזְּרִיחָה עַד לְשִׁקִיעָה, כִּיף חַיִּים! פֶּעַם אֶחָד, אִיזָה צַחוּק! רַעַשׁ, בְּלִגָּאן, מִגִּיעָה מוֹנִיָּת, וְאֵת מִי אֲנִי רוֹאָה? אֵת אֲשֵׁתִּי! קוֹפֶצֶת הַחוּצָה, צוֹעֶקֶת 'אִיפָה הַשְּׂרַמוּטָה הַזֹּאת'? נִפְלָתִי מִצַּחוּק, הִנֵּה, אִמְרָתִי, שֶׁם, אֵת רוֹאָה אֶת הַעֵיגוּלִים עַל הַמַּיִם? אִיזָה צַחוּקִים! חֲשַׁבָה שֶׁאֲנִי נוֹסֵעַ לְדוּג עִם שְׂרַמוּטוֹת, מִטוֹמַטְמַת..."

לִפְנֵי שֶׁנִּסְעֵנוּ, בְּמִסִּיבַת פְּרִידָה, חֵבֵר שֶׁלִי הֵבִיא נִקְבָה - סוּף הָעוֹלָם! חִמְקָתִי אִתָּה מִתּוֹךְ הַדִּירָה, בְּתוֹךְ כָּל הַבְּלִאָגָן שֶׁהִיָּה שֶׁם, וְקִרְעָתִי לָהּ אֵת הַצּוֹרָה בְּחֹדֶר הַמִּדְרָגוֹת, בְּעִמְדָה! אִיזָה נִקְבָה הִיְתָה, אִיזָה גוֹף! מָה זֶה, בְּלִיאַד, אִמְרָתִי, אִיפָה אֵת הֵיית קוֹדֵם, שֶׁאֵת בָּאָה עֲכָשִׁיו בְּיוֹם הָאֲחֵרוֹן? כִּבֵּר לֹא בָא לִי לְעִזּוֹב מְרֹב שֶׁהִיְתָה כִּזְאֵת נִקְבָה מִתּוֹקָה.

אֵתָה תִּשְׁמַע מָה שֶׁאֲנִי אוֹמֵר לָךְ, פֶּה זֶה אַחֲרָת. אֵינְךָ לֹא לְלַכְתָּ, כָּל הַחֲבֵרִים שֶׁלִי - יֵשׁ לִי כְּאֵן חֲבֵרִים - כּוֹלֵם יוֹשְׁבִים בְּבֵתִים שֶׁלֵּהֶם, בְּקוּשֵׁי רוֹאִים אֶחָד אֵת הַשְּׁנִי, קִנּוּ כּוֹלֵם אֵת הַיּוֹדִיאִוִים הָאֵלָה, מִשְׁעֵמִם, בְּלִיאַד.

לִפְנֵי כִמָּה זְמַן בָּאתִי לְבַקֵּר אֶצֶל חֵבֵר אֶחָד, יִשְׁבְּנו לְאֹכּוֹל, הוּא שֶׁם לִי אֵת הַקְּסִטוֹת הַ"כְּחוֹלוֹת" הָאֵלָה, בְּלִיאַד, שְׁמוּצִים שֶׁמָּה שְׁלוּשָׁה זֵינִים וּמִזְדִּינִים בְּעִרְמָה, וְהִיא הִנֵּה אוֹכֵלֶת לָהֶם, זֵינְךָ אֶחָד שְׁחוֹר, זֵינְךָ אֶחָד לְבָן, תְּקוּעִים אֶחָד לִיד הַשְּׁנִי כְּמוֹ פְּטְרִיּוֹת, אוֹכֵלֶת לָהֶם לְצִלְלִי הַמוּסִיקָה, פֶּעַם לְזָה וּפֶעַם לְזָה, מִלְקֶקֶת אֵת הַשְּׁפִיךְ, טְפוֹ, חֲלִיעַ לְאֵלָלָה! חֵבֵר שֶׁלִי אוֹמֵר לִי, 'לְמָה אֵתָה לֹא אוֹכֵל'. 'אֵיךְ אִפְשֵׁר לְאֹכּוֹל מוֹל זֶה? בָּא לִי לְהִקְיָא, בְּלִיאַד!' הוּא צוֹחֵק. 'טוֹב', אִמְרָתִי, 'יֵשׁ לִי תִיאָבוֹן, רַק שֶׁהוּא נִמְצָא בְּמִקּוֹם אַחֵר. אֲנִי זֶה הַבֵּיתָה, לְשִׁמַּח קֶצֶת אֵת אֲשֵׁתִּי"'. <

הָרִי הַשּׁוֹף, 1983